

ПОКЛОНЕНИЕ НА „ВОЛА“

Тонъ-филмовъ фрагментъ въ осемъ картини

ПЪРВА КАРТИНА

Софийската гара е нашата сцена,
а Витоша гледа задъ нея смутена.
Презъ пухкави облаци слънцето грѣе
и София, сякашъ, е жива и пѣе...
Отъ „Живъ е той живъ е“ гърми небосвода.
Далече пригласятъ „и звѣръ и природа“.
Изпълня се гарата съ мазни каскети,
съ червени фуражки и сини барети.

ВТОРА КАРТИНА

Ученичка (къмъ студентъ):
Едвамъ се изкубнахъ изъ кжщи отъ мама.
I студентъ (къмъ ученичката):
Азъ още не вѣрвамъ, че тръгваме двама
и какъ ли бихъ могълъ безъ тебе на „Вола“?

Ученичката:
То бива, но ти пъкъ. . .

I студентъ:
Повѣрвай ми Оля,
говоря ти съ топли и искрени думи.

Ученичката:
Приказвай, азъ мога да слушамъ и глуми.

II студентъ:
По-бързо! По-бързо! Затичай се, Сврака,
за тебе, комай че, пропустнахме влака.

III студентъ (Свраката):
Не си се загрижилъ за влака, Евгени,
за влака е рано, но русата Рени,
кой знае, безъ тебе, при кой ще се сгуши.